

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - מצורע נב:

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) וכצפריים האחוזות בפח בהם
 ויקשום בני האדם. האי קרא הא אתמר. אבל תא חזי,
 בני נשא לא ידעין, ולא שמעין, ולא מסתבלי ברעיותא
 דמאריהון, וברווא כל יומא קארי קמייהו, ולית מאן
 דציית ליה, ולית מאן דיתער ריחיה לפולחנא דמאריה.
 בשעתא דרמש ליליא, ותרעין סתימין, אתער נוקבא
 דתהומא רבא, וכמה חבילי מריקין משתבחי בעלמא.
 כדין אפיל קודשא ברוך הוא שינתא על כל בני עלמא,
 ואפילו על כל די בהון אתערותא דחיי, ואינן שאטן
 בעלמא, ומודעין להו לבני נשא, מליו, מנהון פדיבו,
 ומנהון קשוט, ובני נשא אתקטרו בשינתא.

בשעה שיורד הלילה והשערים נסתמים, מתעורר נקב
 תהום רבה, וכמה קבוצות של מחבליים נמצאים בעולם.
 אז מפיל הקדוש ברוך הוא שנה על כל בני העולם, ואפילו
 על כל שבהם התעוררות של חיים, והם משוטטים בעולם
 ומודיעים לבני אדם דברים, מהם פוזבים ומהם אמת, ובני
 אדם קשורים בשנה.

בשמתעוררת רוח צפון ונחלק הלילה, השלהבת יוצאת
 ומכה תחת כנפי התרנגול, והוא קורא, והקדוש ברוך
 הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים. ואז הפרוץ
 יוצא וקורא, וכל בני העולם מתעוררים במטותיהם. אותם
 שיש בהם התעוררות של חיים, עומדים לעבודת רבונם
 ועוסקים בתורה ובשכחו של הקדוש ברוך הוא עד שבא
 הבקר.

בשבא הבקר, (כרוז קורא וכל) כל התילות והמחנות
 שלמעלה משבחים את הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב
 (איוב לח) בָּרֶן יַחַד כּוֹכְבֵי בָקָר וְגו'. אז כפוח שערים
 נפתחים לכל הצדדים, והשער של אברהם נפתח לכנסת

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) וכצפריים האחוזות בפח בהם
 ויקשום בני האדם. האי קרא הא אתמר. אבל תא חזי,
 בני נשא לא ידעין, ולא שמעין, ולא מסתבלי ברעיותא
 דמאריהון, וברווא כל יומא קארי קמייהו, ולית מאן
 דציית ליה, ולית מאן דיתער ריחיה לפולחנא דמאריה.
 בשעתא דרמש ליליא, ותרעין סתימין, אתער נוקבא
 דתהומא רבא, וכמה חבילי מריקין משתבחי בעלמא.
 כדין אפיל קודשא ברוך הוא שינתא על כל בני עלמא,
 ואפילו על כל די בהון אתערותא דחיי, ואינן שאטן
 בעלמא, ומודעין להו לבני נשא, מליו, מנהון פדיבו,
 ומנהון קשוט, ובני נשא אתקטרו בשינתא.

כד אתער ריחא דצפון, ואתפליג ליליא, שלחובא נפקא
 ובטש תחות גרפוי דתרנגולא, וקרי, וקודשא ברוך הוא
 עאל בנגתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא. וכדין ברווא
 נפיק וקרי, וכל בני עלמא מתערי בערסייהו, אינן די
 בהון אתערותא דחיי, קיימין לפולחנא דמאריהון, ועסקין
 באורייתא ובשכחא דקודשא ברוך הוא עד דאתי צפרא.
 כד אתי צפרא, (ס"א ברווא קרי בקול) כל חיליון
 ומשריין דלעילא משבחון ליה לקודשא ברוך הוא. תרא
 הוא דכתיב, (איוב לח) בָּרֶן יַחַד כּוֹכְבֵי בָקָר וְגו'. כדין
 כמה תרעין אתפתחו לכל סטריין. ותרעא דאברהם,
 אתפתח בה בכנסת ישראל, לזמנא לכל בני עלמא, תרא
 הוא דכתיב, (בראשית כא) וַיֵּטַע אַשָּׁל בְּבֵּאֵר שָׁבַע.

(המושך מאמר הזהר מובא בביאור נחל זהר)

...רבי יצחק ורבי יוסי היו שכיחי קמיה דרבי שמעון.
 יומא חד אמר ליה, עין ארוז הא ידיע, כמח דאת אמר,
 (מלכים א ה) מן הארוז אשר בלבנון, דהא החוה עין ארוז,
 לא אשתרשן נטיעוי אלא בלבנון, והא אתמר. אזוב
 למח, ומאי הוא.

פתח ואמר, ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות
 ועין ארוז ושני תולעת (דף נ"ג ע"ב) ואזוב. תא חזי, בר
 נש דמשתדל בפולחנא דמאריה, ואשתדל באורייתא,
 קודשא בריך הוא שארי עלוי ושכינתא אשתתקא בהדיה.
 ביון דבר נש אתי לאסתאבא, שכינתא אסתלקת מניה,
 קודשא בריך הוא אתרחיק מניה, וכל סטרא דקדושה
 דמאריה מרחקין מניה, ושארי עליה רוח מסאבא וכל
 סטרא דמסאבא, אתי לאתדבאח מסייעין ליה. בתר
 דאתדבי ואהדר בתשובה, החוה דאסתלק מניה אהדר,
 ושארי עלוי.

תא חזי, פתיב ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות.
 ביון דאמר, שתי צפרים, לא ידענא דאינון חיות, אלא,
 הא אוקמוה, אכל חיות, חיות ממש. כמח דאת אמר
 (יחזקאל א) וארא החיות, לקבל אתר דינני מניהו
 נביאי מהימני, ועין ארוז הא אתמר, ושני תולעת, סטר
 סומקא דגבורה דאשתתף בהדיה בקדמיתא. ואזוב, דא
 ו' זעירא, דיניק ליה לבנסת ישראל, ובגין כה, עין ארוז
 ואזוב, אזלן פחדא, ועל דא ו' ו' פחדא אשתכחו, חד
 עלאה, וחד זעירא, וקריין לון, ו' עלאה, ו' תתאה. ובלחו
 אהדרו לשריא עלוי בגין דהא אתדכי, לקבל אליו, לתתא
 (מנייהו), עין ארוז ואזוב ושני תולעת אשתכחו (בשמא)
 בדכיותא דא, ותליין מאלין עליון.

ישראל לזמן את כל בני העולם. זהו שכתוב ויטע אשור
 בבאר שבע.

רבי יצחק ורבי יוסי היו מצויים לפני רבי שמעון. יום אחד
 אמר לו, עין ארוז הרי ידוע, כמו שנאמר (מלכים א ה)
 מן הארוז אשר בלבנון, שהרי אותו עין ארוז לא נשרשים
 נטיעותיו אלא בלבנון, והרי נתבאר. אזוב למח? ומה
 הוא?

פתח ואמר, ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות
 ועין ארוז ושני תולעת ואזוב. בא ראה, אדם שמשתדל
 בעבודת רבונו ומשתדל בתורה, הקדוש ברוך הוא שורה
 עליו, והשכינה משתתפת עמו. ביון שאדם בא להטמא,
 השכינה מסתלקת ממנו, הקדוש ברוך הוא מתרחק ממנו,
 וכל צד הקדושה של רבונו מרחקים ממנו, ושורה עליו רוח
 טמאה וכל צד הטמאה. אם בא להטהר, מסייעים אותו.
 אחר שנטהר וחזר בתשובה, אותו שהסתלק ממנו חוזר
 ושורה עליו.

בא ראה, כתוב ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות.
 ביון שאמר שתי צפרים, לא ידענו שהן חיות? אלא הרי
 פרשוק, אכל חיות, חיות ממש, כמו שנאמר (יחזקאל
 א) וארא החיות, כנגד הפקום שיונקים מהם הנביאים
 הנאמנים. ועין ארוז, הרי נתבאר. ושני תולעת, הצד
 האדם של גבורה שהשתתף עמו בראשונה. ואזוב, זו ו'
 קטנה שמיניקה את בנסת ישראל. ומשום כך עין ארוז
 ואזוב הולכים יחד, ועל בן ו' ו' נמצאו כאחד, אחד עליון
 ואחד קטן, וקוראים להם ו' עליונה, ו' תחתונה. וכלם
 חוזרים לשרות עליו, משום שהרי נטהר. כנגד אלה למטה
 (מהם) - עין ארוז ואזוב ושני תולעת נמצאו (בשם) כגדלה
 הזו, ותלויים מהעליונות הללו.

תורה ג'

אמר רבה בר בר חנה: לדידי חזי לי ההיא אקרוקתא, דחוי בי אקרא דהגרוניא, ואקרא דהגרוניא במה חוי שתין בתי, אתא תנינא בלעה, אתא פושקנצא ובלעה לתנינא, וסליק יתיב באילנא. תא חזי במה נפיש חילה דאילנא:

(רשב"ם: אקרוקתא. צפרדע: באקרא דהגרוניא. גדול היה באותה פרד: ואקרא דהגרוניא במה חווי שתין בתי. תלמודא קאמר לה: אתא תנינא. רבה קאמר לה: פושקנצא. עורב נקבה):

הנה מי ששומע נגינה ממנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא, ובששומע ממנגן פשר והגון, אזי טוב לו, כמו שיתפאר. פי הנה קול הנגינה נמשכת מן הצפרים, כדאיתא במדרש (ויקרא כ' טז): מפני מה מצרע טהרתו תלויה בשתי צפרים היות טהורות, יבוא קלניא ויכפר על קלניא. פי נלקח מחמת קולו, שדבר לשון הרע. נמצא מי שהוא פשר, נמשכת הנגינה שלו מן השתי צפרים היות טהורות. וכתוב בזהר (מצורע דף נג:), שהשתי צפרים הנ"ל יונקים מאתר הנביאים ינקין. לכך נקרא המנגן חזן, מלשון חזון, הינו לשון נבואה, פי לוקח הנגינה מאתר הנביאים ינקין.

ובשחמנגן הוא רשע, אזי הוא לוקח הנגינה שלו מצפרים אחרות שבקלפה. וכתוב בזהר, פי הצפרים שבקלפה יונקין מדידי המלכות, וכד אתפלג ליליא בדין פרוזא פרוז: בצפרים האחוזות בפה, בהם יוקשים בני אדם.

והתקון הוא שיוכל לשמע נגינה מכל אדם, הוא עלידי שילמד בלילה תורה שבבעלפה, הינו גמרא, שהיא בחינת לילה, כדאיתא במדרש: בשתייה משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה, לא היה יודע מתי יום ומתי לילה, רק על ידייה בשתייה לומד תורה שבכתב היה יודע שהוא יום, ובשילמד תורה שבבעלפה היה יודע שהוא לילה. נמצא שהתורה שבבעלפה היא בחינת לילה, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין כד:): במחשבים הושיבני - זה תלמוד בבלי, וכתוב (בראשית א'): ולחשך קרא לילה. הינו עלידי שילמד ש"ס, יתקן השית עזקאין שבקנה, שמהם יוצא הקול. וזהו: קומי רבי בלילה (איכה ב), הינו שיתיה תקומה להרנה, הינו עלידי הלילה, שהיא גמרא ש"ס.

אך בשלומד שלא לשמה, הינו בשביל שיתקרא רבי, תלמוד אינו בחשיבות כל-כך, ובשלומד בלילה חוט של חסד נמשך עליו ומגן עליו, שלא יזיק לו המחשבה הנ"ל:

ואיתא בכתבי הארי ז"ל, פי צפרים שבקלפה הם מחין שבמלכות דקלפה, והשתי צפרים היות טהורות הם בנזן המלכות דקדשה. לפיכך נשתבח דוד לפני שאול (שמואל-א טז): וידע נגן. פי הנגינה היא בנזן המלכות, לכך ראוי הוא למלכות. וזה שכתוב אצל (תהלים עח): מאחר עלות הביאו, הינו מאחר המיניקות, הינו נצח והוד, פי הם מיניקין לנביאים, והם בנזן המלכות:

וזה שאמר רבה בר בר חנה: לדידי חזי לי ההיא אקרוקתא, ופרש רבנו שמואל: צפרדע, הינו צפר דעה דחוי פי אקרא דהגרוניא - מלשון קרא בגרון (ישעיה נח), הינו שהנגינה נמשכת ממנו. ואקרא דהגרוניא במה חוי שתין בתי - הינו עלידי מה תתקן בחינת קרא בגרון, על ידי שתין בתי, הינו עלידי שתין מסכתות. ופרש רבנו שמואל: תלמודא קאמר לה, הינו שילמד תלמוד.

אתא תנינא בלעה, ופרש רבנו שמואל: רבה קאמר לה, הינו עלידי שילמד שלא לשמה, ובלע אותה הנחש. וזה שפרש רבנו שמואל: רבה קאמר לה, הינו עלידי שילמד בשביל שיתקרא רבי. אתא פושקנצא, ופרש רבנו שמואל: עורב, הינו עלידי שילמד בלילה, מלשון ערבית. ובלעה, הינו ומגן עליו מן הנחש הנ"ל.

וסליק יתיב באילנא - פרש המהרש"א, שהיא בחינת אברהם, שכתוב אצלו (בראשית כא): ויטע אשל, שהיא בחינת חסד. הינו שהחוט של חסד, שנמשך עליו, מגן עליו מן הנחש הנ"ל. תא חזי במה נפיש חילה דאילנא, הינו שרבה מתמיה את עצמו, שכל-כך גבר עלינו חסדו, שאפלו על זה יכול להגן:

ובזה יתישב הסמיכות של המשנה (אבות פ"א): עשה לך רב, וקנה לך חבר, והוי דן את כל האדם לכהן זכות - פי עלידי ששומע הנגינה הנ"ל, הוא מתקן בנזן המלכות שלו. וזה: עשה לך רב, הינו שיתקן בחינת מלכות, וזה עלידי קנה לך חבר, הינו עלידי קנה, שהקול יוצא ממנו, שמחבר השני ברוכים להיות פנים בפנים במער איש וליזת, בזמן שישאל עושיין רצונו של מקום. ואזי, כשיתקן בחינת מלכות שלו ויוכל למשל בכל מה שירצה ויוכל להמית לזה ולחיות לזה, ונמצא עולם הרב, לזה אמר: והוי דן את

כל האדם לכהן זכות – שצריך לדון את כל אדם לכהן זכות, כי אין הקדוש-ברוך-הוא חפץ בחרבן העולם, כי לא לתהו בראה, לשבת יצרה:

ובשביל זה מרגלא בפמא דאנשי עכשו לומר, שהחזנים הם שוטים ואינם בני דעה, כי עכשו מלכות דקדשה בגלות, ועלי פן הנגינה, שהיא נמשכת מאתר דנביאים, מבחינת מחין ודעת המלכות דקדשה, ועכשו שהמלכות בגלות, ועלי פן הנגינה נפגמת, ועלי פן החזנים הם בלא דעה, כי אין להם פה עכשו להמשיך הנגינה משרשה שפקדשה, שהוא בחינת מחין ודעת של מלכות דקדשה בג"ל.

אבל לעתיד, שיתעלה מלכות דקדשה, ויהיה ה' למלך על כל הארץ, אזי תתעלה ותשלם הנגינה בבחינת דעת המלכות דקדשה, שמושם נמשכת הנגינה בג"ל. וזהו (תהלים מז): כי מלך כל הארץ אלהים זמרו משביל. כי אזי, כשיהיה ה' למלך על כל הארץ ויתעלה מלכות דקדשה, אזי זמרו משביל, הינו שהחזנים הזמורים יהיו ברעת ובשכל עלידי שיתעלה מלכות דקדשה, ויקבלו הנגינה משרשה שפקדשה, שהוא בחינת דעת ומחין של מלכות דקדשה בג"ל:

(שנה לעיל) וזהו: כי גדול מעל שמים הכהן (תהלים קח). שמים הוא בחינת קול, כמו שכתוב: משמים השמעת קולך. כי עלי

ידי החד, הינו בחינת חוט של חסד, הנמשך עלי ידי שלומד תורה בלידה, עלי ידידה נתתקן הקול בג"ל, וזהו כי גדול מעל שמים חסדך בג"ל:

השתי צפריים דקדשה, שמושם הנבואה נמשכת, הם בגין מלכות דקדשה, ועלפן העמדת מלך היה עליפי נבואה בכל מלכות בית דוד שהיה עליפי נבואה. והנבואה נמשכת מן הכרובים, שהם בחינת שתי צפריים הנ"ל, שהם בגין מלכות דקדשה בג"ל:

מאחר עלות הביאוי, הינו מאחר המיניקות, כי הם ינקין לנביאים וכו' בג"ל. וזהו מאחר עלות, הינו שדוד המלך, עליו השלום, היה יכול לתקן ולהעלות גם הנגינה, שאינו מאדם כשר, להעלותה אל הקדשה. וזהו מאחר עלות הביאוי, הינו גם הנגינה, שהיא מאחורי הקדשה, בבחינת מאחר עלות, מאחר המיניקות, כי הנגינה דקדשה הוא מאתר דנביאים ינקין, והנגינה שאינו בקדשה היא בחינת מאחר עלות, מאחורי הקדשה, ודוד המלך, עליו השלום, היה יכול לתקן נגינה זו גם כן, ועלידידה נתעלה מלכות דקדשה בג"ל. וזהו מאחר עלות הביאוי לרעות בעקב וכו'. כי עלי ידידה זכה למלכות בג"ל:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

המשך ביאור נחל זהר על סוף מאמר הזהר אשר רבנו מביא נמצא בהמשך. הנה מקום נתנו לך להתגדל בו לחדש כאן המשך דברי הזהר גם כן, מדיבור המתחיל **בשעתא דרמש ליליא**, עד... וצנה חכה וקח למטה שתי צפריים חיות. (עיין לקמן) ראה בעיניך איך מזכיר לימוד הלילה בחצות שהוא התיקון לקנה, ומזכיר אברהם שהוא חוט של חסד, וכן הפסוק ויטע אשל בבאר שבע כמובא בדברי רבנו, הוא אילנא אשר הפושקנצא עולה ויושב בו, וכן השיבה אל העפר והסתלקות הנשמה בחינת מיתה על ידי השכינה, שיש למנגן הכשר בכוחו המלכות להחיות וכן קולר שבו נתפס שהוא בחינת קולר התלוי בצאורו שהוא חיצוניות קנה בחינת קול דקליפה ולימוד שלא לשם שמים והוא סמא דמותא שבתורה. ומה שלשון הרע הוא הפגם אשר פוגם בקול קנה התפילה. כן עניין החלומות רעים הבאים מציפורים שבקליפה, אשר החלום הוא אחד חלקי שישים מנבואה. זה כנגד זה עשה אלוקים. חלומות צודקים וכן החיפך בג"ל.

בשעתא דרמש ליליא, ותרעין סתימין, אתער נוקבא דתהומא רבא, וכמה חבילי טריקין משתבחי בעלמא. כדון אפיל קודשא ברין הוא שינתא על כל בני עלמא, ואפילו על כל די בהון אתערותא דחיי, ואינון שאטן בעלמא, ומרעין להו לבני נשא,

רבי אלעזר פתה, (קהלת ט) וכצפריים האחריות בפח פהם יוקשים בני האדם. האי קרא הא אתמר. אבל תא חזי, בני נשא לא ידעין, ולא שמעין, ולא מסתבלי ברעותא דמאריהון, וכרוזא כל יומא קארי קמנייהו, ולית מאן דציית ליה, ולית מאן דיתער רוחיה לפולחנא דמאריהו. – רבי אלעזר בפתה, וכצפריים האחריות בפח פהם יוקשים בני אדם, אלו שתי ציפורים שבקליפה בחינת נביאי שקר, שכנגד ציפורים טהורות, הפסוק הזה הרי נתבאר בפשטות, אבל בא וראה להעמיק בסוד הפסוק, בני אדם לא יודעים, כאשר אין להם דעת דקדושה בחינת צפרדע בחינת ציפור דעה, ולא שומעין קול דקדושה של חזן מנגן כשר הממליך את השם ללא פניות, ולא מסתכלים ברצון אדונם, לעשות רצונו של מקום לשם שמים כדי שהכרובים יהיו פנים לפנים בקדושה, אלא עושים תאוותם ורצון וכבוד עצמם, וכרוז של קול מלכות דקדושה כל יום קורא לפניהם לרמוז שיחזרו לכשרותם, ואין מי שמקשיב, ואין מי שיעורר רוחו, על ידי רוח הנגינה אשר בידיים בכוח רוח הקודש ונבואה של רוח צפונית בחצו (עיין סוף תורה נ"ד) לעבודת אדונו כראוי על ידי לימוד תורה בלידה, ולכן החזנים שוטים ללא דעת מלכות דקדושה.

מליון, מנהון פדיבן, ומנהון קשוט, ובני נשא אתקטרו בשינתא.

בשעה שיורד הלילה והשערים נסתמים, מתעורר נקב תהום רב, וכמה קבוצות של מחבלים נמצאים בעולם. אז מפיל הקדוש ברוך הוא שנה על כל בני העולם, ואפלו על כל שבחם התעוררות של חיים, והם משוטטים בעולם ומודיעים לבני אדם דברים, מהם פוזבים ומחם אמת, ובני אדם קשורים בשנה.

כד אתער רוחא דצפון, ואתפליג ליליא, שלהובא נפקא ובטש תחות גופוי דתרנגולא, וקרי, וקודשא ברוך הוא עאל בגנתא דערן לאשתעשעא עם צדיקא. ובדין פרוזא נפיק וקרי, וכל בני עלמא מתערי בערסייהו, אינון די בהון אתערותא דחיי, לוימין לפולחנא דמאריהו, ועסקי באורייתא ובשבתא דקודשא ברוך הוא עד דאתי צפרא.

בשמתעוררת רוח צפון ונחלק הלילה, השלכת יוצאת ומכה תחת בני התרנגול, והוא קורא, והקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים. ואז הפרוז יוצא וקורא, וכל בני העולם מתעוררים במשותיהם. אותם שיש בהם התעוררות של חיים, עומדים לעבודת רבונם ועוסקים בתורה ובשבת של הקדוש ברוך הוא עד שבא הבקר.

כד אתי צפרא, (ס"א ברוזא קרי בקול) כל היילין ומשריין דלעילא משבחין ליה לקודשא ברוך הוא. הדיא הוא דכתיב, (איוב לח) ברוך יחד בכבי בקר וגו'. בדין כמה תרעין אתפתחו לכל סטריין. ותרא דאברהם, אתפתח בה בכנסת ישראל, לזמנא לכל בני עלמא, הדיא הוא דכתיב, (בראשית כא) וישע אשל בבאר שבע.

בשפא הבקר, (ברוז קורא וכל) כל החילות והמחנות שלמעלה משבחין את הקדוש ברוך הוא. והו שכתוב (איוב לח) ברוך יחד בכבי בקר וגו'. אז כמה שערים נפתחים לכל הצדדים, והשער של אברהם נפתח לכנסת ישראל לזמן את כל בני העולם. והו שכתוב וישע אשל בבאר שבע.

ומאן דלא יתער רוחיה בפולחנא דמריה, בהיה (דף נ"ג ע"א) אנפין יקום קמי מלכא, כד יתערו עליה בדינא, ויתפשון ליה בקולרא, ולא ישתבח עליה זכותא לאשתזבא, בדין כתיב, (קהלת ט) וכצפורים האחוות בפח בהם יוקשים בני אדם. ועד לא ינפוק בר נש מהאי עלמא, בכמה דינין אתדן נפשא עם גופא, עד לא יתפרשון דא מן דא, ולית מאן דינשא. (אפילו) בהחוא זמנא דמטא שעתא לאתפרשא, לא נפקא נפשא מן גופא, עד דאתגלי עליה שכינתא, ונפשא מוגו חרותא וחיבותא דשכינתא, נפקא מוגופא לקבלחא. אי זכאה הוא, מתקשר בה ואתדבק בה. ואי לא, שכינתא אזלא, והיא אשתארת, ואזלת ומתאפלא על פרישותא דגופא. מתלא אמרי. שונרא מאשא לא מתפרשא, חדי לסיניא, אזלא אבתריה.

ומי שלא מעיר את רוחו לעבודת רבנו, באיזה פנים יעמד לפני המלך בשיתעוררו עליו בדין, ויתפסו אותו בקולר, ולא תמצא עליו זכות להנצל? ואז פתוב, וכצפורים האחוות בפח בהם יוקשים בני

האדם. וטרם שיצא אדם מן העולם הזה, בכמה דינים הוא נדון הנפש עם הגוף טרם שיפרדו זה מזה, ואין מי שישגיח. (אפלו) באותו זמן שמוגיעה שעת ההפרדה, לא יוצאת הנפש מן הגוף עד שמתגלה עליו שכינה, והנפש מתוד שמה וחיבות של השכינה יוצאת מן הגוף כנגדה. אם הוא צדיק, הוא נקשר ונדבק בה. ואם לא, השכינה הולכת, והיא נשארת והולכת ומתאבלת על פרדת הגוף. משל אומרים, התול לא נפרד מאש, תוד את הפסין, והוא ילך אחריו.

לבתר אתדני תרווייהו על ידי דדומה. גופא אתדן בקברא עד דתב לעפרא, ונפשא באשא דגיהנם בכמה דינין, עד החוא זמנא דאתגזר עליה לקבלא עונשא. בתר דקבילת עונשא, ומטי זמנא לאתדבאה, בדין אסתלקא מגיהנם, ואתלבנת מחובתא כפרזלא דאתלבן בנורא, וסלקין עמה, עד דעאלת לגנתא דערן דלתתא, ואסתחי תמן באינון מיא, ואסתחי בכוסמין דתמן. כמה דאת אמר, (שיר השירים) מקטרת מר ולבנה. וקיימא תמן עד זמנא דאתגזר עליה לאתרחקא מאתר דיתבין ביה צדיקיא.

אחר כך נדונים שניהם על ידי דומה. הגוף נדון בקבר עד שישב לעפר, והנפש באש הגיהנם בכמה דינים, עד אותו זמן שנגזר עליה לקבל ענש. אחר שקבלה ענשה ומוגיע הזמן להטהר, אז עולה היא מהגיהנם, ומתלבנת מחטאייה כמו פרזל שמתלבן באש, ועולים עמה עד שנכנסת לגן עדן שלמטה, ורוחצת שם באותם מים, ורוחצת בפשמים ששם, כמו שנאמר (שיר ג) מקטרת מר ולבנה. ועומדת שם עד הזמן שנגזר עליה להתרחק מהמקום שיושבים בו הצדיקים.

וכד מטא זמנא לסלקא, בדין סלקין עמה, דרגא בתר דרגא, עד דאתקריבת בקורבנא על מדבחה. הדיא הוא דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, כהנא עלאה דלעילא, האי נפשא דלא אסתאבת כל בדי, כהאי עלמא, האי אית לה תקנתא, כגונא דא. ואי לא, (קהלת א) מעוות לא יכול לתקון וגו'. (ויקרא י"ד) זאת תהיה תורת המצורע. רבי יצחק פתח, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. האי קרא אתמר, ואוקימנא ליה בנשמתא דבר נש, בשעתא דהיא קיימא עמיה דבר נש כהאי עלמא, בדין, וזרח השמש. ובא השמש, בזמנא דנפיק בר נש מהאי עלמא, ואשתבח בתשובה, בדין אל מקומו שואף זורח הוא שם, אי זכאה איהו, כמה דאת אמר, (ויקרא כב) ובא השמש וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים.

וכשמוגיע הזמן לעלות, אז עולים עמה דרגה אחר דרגה, עד שנקרבת בקרבן על המזבח. והו שכתוב זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, הכהן העליון שלמעלה, הנפש הו שלא נטמאה כל כך בעולם הזה, לוו יש תקנה כמו כן. ואם לא, אז מעות לא יוכל לתקן וגו'. זאת תהיה תורת המצורע. רבי יצחק פתח, וזרח השמש ובא השמש וגו'. פסוק זה נתבאר, ובארנו אותו על נשמת האדם, בשעה שהיא עומדת עם האדם בעולם הזה, אז וזרח השמש, כא השמש, בזמן שיוצא בן אדם מן העולם הזה ונמצא בתשובה, אז – אל מקומו שואף זורח הוא שם, אם הוא צדיק, כמו שנאמר ובא השמש וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים.

תא חזי, כל חובי עלמא, קודשא ברוך הוא מכפר עליהו, בתשובה, בר משהו לישנא בישא, דאפיק שום ביש על הבריה. והא אנקמיה, דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע, זאת היא תורתו של מוציא שם רע. רבי הווי אמר, כל מאן דאפיק לישנא בישא, אסתאבן ליה כל שויבוי, ויתחזי לסגרא, בגין דהווי מלה בישא סלקא ואתער רוחא מסאבא עלוי ואסתאב, אתי לאסתאבא מסאבין ליה, במלה דלתתא אתער מלה אחרא.

בא ראה, על כל חטאי העולם הקדוש ברוך הוא מכפר בתשובה, פרט מאותו לשון הרע שמוציא שם רע על חברו. ודרי פרשוק, שכתוב זאת תהיה תורת המצורע – זאת היא תורתו של מוציא שם רע. רבי הווי אמר, כל מי שמוציא שם רע, מטמאים לו את כל איבריו וראוי לסגור משום שאותו דבור רע עולה מעיר רוח טמאה עליו, והוא נטמא. בא להטמא – מטמאים אותו. בדבור שלמטה מתעורר דבור אחר.

פתח ואמר, (ישעיה א) איכה היתה לזונה קריה נאמנה וגו'. מאן דהוה מהימנא לבעלה, אהדרת לזונה. מלאתי משפט, משפט, ודאי דא קודשא ברוך הוא, צדק, דא פנסת ישראל, ובגין דאתערת מלה אחרא, אסתלק מנה קודשא ברוך הוא, ושריא בה רוחא דקטילי. הדיא הוא דכתיב ועתה מרצחים. ומה ירושלם קרתא קדישא בה, שאר בני נשא על אחת כמה וכמה. הדיא הוא דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע.

פתח ואמר, (ישעיה א) איכה היתה לזונה קריה נאמנה וגו'. מי שהיתה אמנה לבעלה, הפכה לזונה. מלאתי משפט, משפט – זה ודאי הקדוש ברוך הוא. צדק – זו פנסת ישראל. משום שהעירה דבר אחר, הסתלק ממנה הקדוש ברוך הוא, ושרתה בה רוח של מרצחים. זהו שכתוב ועתה מרצחים. ומה ירושלם הקדושה בה – שאר בני אדם על אחת כמה וכמה. זהו שכתוב זאת תהיה תורת המצורע.

רבי יהודה אמר, זאת תהיה ודאי לקבליה לאתפרעא מניה, דהווי מוציא שם רע, ביום טהרתו והובא אל הכהן, מאי קא משמע לו. משמע, מאן דאית ליה לישנא בישא צלותיה לא עאלת קמי קודשא ברוך הוא, דהא אתער עליה רוחא מסאבא. בגין דאתדר בתשובה וקביל עליה תשובה, מה כתיב, ביום טהרתו והובא אל הכהן וגו'. וראה הכהן וגו'. (ויקרא יד) וצנה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות.

רבי יהודה אמר, זאת תהיה ודאי כנגדו להפרע מפגו של אותו מוציא שם רע. ביום טהרתו והובא אל הכהן, מה בא להשמיענו? משמע, מי שיש לו לשון הרע, תפלתו אינה כנסת לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי עורר עליו רוח טמאה. בגין שהזר בתשובה וקבל עליו תשובה, מה כתוב? ביום טהרתו והובא אל הכהן וגו', וראה הכהן וגו'. וצנה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות.

המשך ביאור נחל זהר.

רבי יצחק ורבי יוסי הוו שכיחי קמיה דרבי שמעון. יומא חד אמר ליה, עין ארוזא ידוע, כמה דאת אמר, (מלכים א ה) מן הארוז אשר בלבנון, דהא ההוא עין ארוז, לא אשתרשן נטיעיו אלא בלבנון, והא אתמר. אזוב למה, ומאי הוא. – רבי יצחק ורבי יוסי היו מצויים תמיד לפני רבי שמעון ללמוד בבית מדרשו תורה לשמה, סודות תורה שבעל פה, לקיים עשה לך רב וקנה לך חבר, שרבי יצחק ורבי יוסי היו חברים זה לזה ור' שמעון רבם, כי על ידי קיום הפשט עשה לך רב וכו' מקיים גם את דרש רבנו, כי על ידי יראתם את ה' וכן מורא רבם המגלה רצון השם יתברך בתורה שבעל פה, על ידי זה היו עושים רצונו של מקום וכו' לבניין המלכות לתקן הקנה וללמוד לשם שמים מרבם את סוד טהרת המצורע. יום אחד אמר לו, אחד התלמיד לרשב"י בשאלה, ויש גם לרמוז סוד בדבר יום אחד אמר לו לרבי שמעון או לתלמידו שאלה ותשובה בדבר, כלומר הוא היום העתידי ביום הוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, שאז יהיה שלמות בנין המלכות שמשם כל הנגינה והנבואה הקדושה ומשם השנות התורה של רשב"י, עין ארוזא הרי ידוע, הוא האילן בחינת אשל, בחינת אברהם, בחינת חוט של חסד שהוא השורש של התורה שבז"א כי הוא ראשון לשש המידות שבז"א, ובעיקר תורת הסוד (כמובא בביאור הליקוטים על התורה הנ"ל שיעקר לימוד בלילה בספרי רבנו שהוא לימוד הסוד, וזהו דייקא עין ארוזא, רז, שהוא אלף לשון לימוד ורוז הוא סוד, וכן אלף בחינת כותנות אור, תיקון לעור המצורע, סיגרו דנהורא, כמו שנאמר מן הארוז אשר בלבנון, שהוא המוח והדעת דקדושה, שממנו נמשך החוט של חסד דאברהם, כמו שנאמר בתיקונים תיקון ע' דף קיא (ומובא בתורה פד עיין שם כי הוא קשור לכאן). מסטרא דימינא (צד החסד דאברהם), מוחא חורא ככספא, שהוא לבן, ליבונא דמוחא (זהר פנסה רלה), כמבואר זה התורה ה', שהרי אותו העין ארוז של סודות התורה שהוא ז"א, לא נשרשים נטיעותיו ומידותיו אלא בלבנון, שהוא מוחין ודעת לבן דמלכות דקדושה שהוא השורש של החסד הנמשך משם, שהוא תחילת המידות של העין, ודרי נתבאר. כי זה המוח והחסד מתקן את הקנה והגרון בקול של קדושה שכנגד קול לשון הרע של פירוד. אך זה לא נתבאר לי אזוב למה? ומה הוא מהותו? ופעולתו לתקן פגם המצורע.

פתח ואמר, ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועין ארוז ושני תולעת (דף נ"ג ע"ב) ואזוב. תא חזי, בר נש דמשתדל בפולחנא דמאריה, ואשתדל באורייתא, קודשא ברוך הוא שארי עלוי ושביתתא אשתתפא בהדיה. בגין דבר נש אתי לאסתאבא, שבינתא אסתלקת מניה, קודשא ברוך הוא אתרחיק מניה, וכל סטרא דקדושה דמאריה מרחקין מניה, ושארי עליה רוח מסאבא וכל סטרא דמסאבא, אתי לאתדבאה מסייעין ליה. בתי דאתרבי ואתדר בתשובה, ההוא דאסתלק מניה אהדר, ושארי עלוי. – פתח ואמר ר' שמעון להשיב על השאלה, נאמר ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועין ארוז ושני תולעת ואזוב. בא וראה, אדם משתדל בעבודת ריבונו שהוא שבה

עבודת התפילה בקולו, כחינת כבוד את השם מהונך, אל תקרי מהונך אלא מגרונוך, שהוא הקנה ממנו יוצא הקול לשם שמים להמליך את ה' באמת בדעת ברור, בתפילת הבוקר בעיקר והוא דייקא ידי ומשתדל בתורה בלילה בלימוד תורה שבעל פה, לימוד הגמרא הדומה ללילה, ובלמוד הפנימיות כנ"ל עד שנמשך עליו חוט של חסד בבוקר בתפילה, וכנגד התורה והתפילה הקב"ה (ו"א) שורה עליו מלמעלה, בבחינת מקיף, שמשגיג על ידי הסודות את גדולת הבורא, מה שאין בו השגה, והשכינה משתתפת עמו, בחינת פנימיות ההשגה לגלות כי השכינה מהייה אותו בהשגחה פרטית ומנהיגה ומדריכה אותו בדרך האמת. ועל ידי התורה והתפילה ותיקון הדעת והמלכות זוכה לגילוי האחדות בכלליות, אחדות נשמות ישראל ומדבר אך טוב על ישראל. אך להפך ח"ו, כיוון שאדם בא להטמא ולאטום עצמו מאור התורה המגלה את האחדות, השכינה, כנסת ישראל והשגת אחדות נשמות ישראל המושגחות על ידי מלך מלכי המלכים, מסתלקת ממנו, ושורה עליו רוח טמאה המכסה ואוטמת אור השכינה, וכל צד הטומאה הצד האחר שורה עליו. אם בא להטהר מצרעתו, שהוא כיסוי וסגירת אור השכינה. מסייעים אותו להחזיר לו האור. אחר שנטהר וחזר בתשובה, אותו אור של השכינה לחוות בדעת ברור ומוחין גדולים בהתגלות מלכות ה' המשגחת תמיד עליו ועל כל ישראל, אשר כל זה נמשך מהקב"ה הבלתי מושג, כל זאת ההשגה חוזר ושורה עליו.

כל זה הסביר רשב"י בכלליות ועתה מפרט איך נעשה זאת בפרטי מצוות הטהרות המצורע ופרטי שש המידות מחדס ועד יסוד הבונים המלכות. ובפרט סוד האזוב עליו נשאל כנ"ל.

תא חזי, פתיב ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות. פיון דאמר, שתי צפרים, לא ידענא דאינון חיות, אלא, הא אוקמוהו, אבל חיות, חיות ממש. במה דאת אמר (יחזקאל א) וארא החיות, לקבל אתר דינקי מנייהו נביאי מתימני, ועין ארז הא אתמר, ושני תולעת, סטר סומקא דגבורה דאשתתף ביהיה פקדמיתא. ואזוב, דא ו' זעירא, דיניק ליה לפנסת ישראל, ובגין פה, עין ארז ואזוב, אולן בחדא, ועל דא ו' ו' בחדא אשתבחו, חד עלאה, וחד זעירא, נקריין לון, ו' עלאה, ו' תתאה. וכלהו אהדרו לשריא עליו בגין דהא אתרבי, לקבל אליו, לתתא (מנייהו), עין ארז ואזוב ושני תולעת אשתבחו (בשמא) בדכיותא דא, ותליין מאליון עלאין. – בא וראה, בתוב ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות. כיוון שאמר שתי צפרים, לא ידענו שהם חיות? הרי לא שייך שיטהר על ידי נבלת ציפור, ומה מורה לנו התורה במילה זו? אלא הרי העמידו דעת הפסוק, להדגיש אבל הן חיות, חיות הקודש ממש, כי אלו הציפורים שלמטה הם ממש והתגלות ממשות שכנגד חיות הקודש וכן ספירות העליונות למעלה. כמו שנאמר וראא החיות, כנגד מקום שיונקים ממנו נביאי אמת, שהם הנצח וההוד, אשר החזן החוזה מלכות דקדושה והוא בעל התפילה והנגינה דקדושה יונק משם, וקולו מתקן קול לשון הרע של המצורע. ועין ארז הרי נאמר שהוא התפארת, שהוא

לימוד סוד התורה שבעל פה בלילה ושמשם נמשך החוט של חסד ושהוא האילן של אברהם הממשיך קול הציפורים הטהורות בניגון התפילה בבוקר דאברהם, ושני תולעת, צד האזוב של גבורה שהשתתף עמו בראשונה, שהוא התגברות על השינה בחצות, והתגברות על היצר בכלליות, שעל ידי זה זוכה לנבואה, כי אין הנבואה שורה אלא על גיבור, הכובש יצרו, והוא בכוח אהבה שלו להשם ולתורתו, אשר בראשונה של מידות לפני הגבורה והשתתפות יחד הוא התפארת. ואזוב, זו ו' קמנה שהוא היסוד המשפיע אורות שמעליו למלכות, שמניקה זאת הו' את כנסת ישראל להגדיל מלכות דקדושה, ולגלות העם האחד הממליך את האחד, ומשום כך עין ארז שהוא כנגד יעקב כנגד התפארת כנגד הגוף בקומת האדם, שכנגד אות ו' לפני המילוי ולפני אמירתו, ואזוב שהוא כנגד היסוד כחדא השיבי, הולכים יחד, כי הם קו האמצע הממשיך השפע מלמעלה למטה, וכן כי לימוד הסוד באמת מתקן הקשר והברית עם ה' כראוי כדי שיוכל להמליכו יתברך כראוי בקול נגינה קדוש, ולהמשיך החיות והדעת למלכות, ועל כן ו' ו' נמצאו כאחד כאשר הוגה את האות ואו במילוי, וכנגד זה מחבר בידי עין הארז והאזוב כנ"ל לעורר המידות העליונות להמשיך עליו שפע קול דקדושה, אחד ו' עליון הוא התפארת כנ"ל ואחד ו' קמן כנגד צמצום והקטנת האור ביסוד, וקוראים להם ו' עליונה, ו' תחתונה, כי התחתון הוא הקטן יותר בגילוי האור, וכולם כל שש המידות כנ"ל ז"א חוזרים לשרות עליו, משום שהרי נטהר ככה פרטי המצווה שהם כנגד אותם מידות עליונות, באלו אשר למטה מהם, עין ארז ואזוב ושני תולעת ושתי הציפורים חיות טהורות, וכנגד מעשי טהרת המצורע הוא הלימוד שישה סדרי משנה בלילה המתקנים ו' עיוקין שבקנה שממנו יוצא קול נגינה דקדושה, ויש להקבילם, שש מידות מחדס עד יסוד הם הג"ת נה"י, שש בחינות במצוות טהרת המצורע: עין ארז-חסד, שני תולעת-גבורה, מים חיים-תפארת, ציפור חיה-נצח, ציפור שחוטטה-הוד, אזוב-יסוד, אל כלי-מלכות. וכנגדם שישה סדרי משנה: זרעים-חסד (השפעת ברכות), מועד-גבורה (צמצום זמן גרמא), נשים-יסוד (תיקון הברית), נזיקין-תפארת (משפטי הדינים), קדשים-נצח (המשכת החסד למטה לקרבן), טהרות-הוד (הטהרות מדין הטומאה הנמשך בשורשו מן הגבורה). אשר נמצאו בגדולה הזו וחסד הגדולה השורה עליהם מן המידה הראשונה של החסד. תלויים אלו למטה מהעליונות הללו ובפרט הצפרים טהורות החיות ואתרם הקדוש של הכרוכים אשר באחדות פנים אל פנים, בזמן שישראל באהבה ויראה גדולה וגבורה עושים רצונו של מקום, מגלים מלכותו במצוות מעשיות לשם שמים בדעת ומוחין כראוי. ויהי רצון שנזכה בקרוב לראות את דוד מלכא משיחא נעים זמירות ישראל יודע נגן, אשר יבוא להקים מלכות שמים וימשול בכל אשר ירצה, להחיות המתים על ידי שידון לכך זכות כל ישראל אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עליידי נגינה דקדשה מקומיו ומעליו המלכות דקדשה וזכיון להתנשאות. וכן להפך, החננים והמנגנים דספרא אחרא פוגמין מלכות דקדשה ומאריכין את הגלות, ועל ידם נקשלים ונוקשים בני אדם בצפריים האחוזות בפה. עליידי צריד לזחר מאד שלא לשמע נגינה ממנגן דספרא אחרא, שאין בנגנתו בנגונו לשם שמנים קלל, רק בשביל ממון וכבוד והתפארות, כי שמיעת קול נגינה שלו מוזק לעבודת הבורא יתברך. וכן להפך, שמיעת קול נגינה ממנגן פשר והגון טוב לעבודת הבורא יתברך:
- ב. התקון שלא יזק לו קול נגינה דספרא אחרא, הוא עליידי שילמד גמרא בלילה
- ג. עליידי נגינה דקדשה וכוליו לזכות לבהינת נבואה, כי עמר הדבקות להשם יתברך הוא עליידי נגינה וכאשר יתבאר עוד לקמן:
- ד. פשמתקן הקול נגינה וזוכה לבהינת מלכות ומקושלה, ואזי יוכל למשל בכל מה שירצה, ויוכל להמית לזה ולהחיות לזה. אכל צריד לזחר לדיון את כל אדם לכף זכות שלא יחריב את העולם, כי השם יתברך הפין חסד הוא ורוצה בקיום העולם:

תפילה על פי הלימוד

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, הבוחר בך עבדו ובזרעו אחריו, והבוחר בשירי זמרה, שתזכור ברחמיך וחסדיך הגדולים את שכירת עזך, אשר נדדה ממקומה בצפור נודדת מן קנה, "אתה תקום תרחם ציון כי עת להננה פי בא מועד". ותקום ותגביה את כנסת ישראל מפילתה. ותעזר אותנו ברחמיך הרבים, שנזכר להרים קול זמרה, למען יהיה לנו כח לסדר לפניך זמירות שירות ותשבחות בקול גילה ורגז, ונגינותינו ננגן כל ימי חיינו בקול נעים וערב פאשר אהבת. ותעזר לנו לעסק בתורתך הקדושה לשמחה תמיד יומם ולילה, וכשם שפסרת תורתך הקדושה למשה עבדך, וכיום למדת עמו תורה שבכתב, ובלילה תורה שבעלפה. בן תעזרנו ברחמיך הרבים ללמוד ולהגות בתורתך הקדושה תמיד. שנזכר ללמוד תורה שבכתב ותורה שבעלפה יומם ולילה:

רבנו של עולם, זכנו ברחמיך הרבים שיהיה לנו כח להתגבר על השנה, שנוכל לנגד שנה מעינינו ללמוד בכל לילה תמיד ששים מסכתות עם הגמרא הקדושה, ללמוד וללמוד לשמור ולעשות ולקיים לעסק בהם לשמחה. "קומי רבי בלילה לראש אשמרות". ועל ידי זה ימשיך עלינו חוט של חסד. "יומם יצנה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לא-ל חיי". ותעזר לנו על ידי זה שלא יזק לנו לעבודתנו שמיעת קול זמרה ונגון משום אדם שבעולם, ואפילו הקולות הפגומים הבאים מצפריים האחוזות בפה, אל יהא להם כח להזיק אותנו לכלל אותנו מעבודתנו חס ושלום, רק תתן לנו כח להעלותם ולבררם ולהקימם להחזירם אל הקדושה, ותקום את סבת דוד הנפלת. וברחמיך הרבים תעזר תבצלת השרון לשיר בקול נעים גילה ורגז, ותמלך אתה ה' מהרה לבדך על כל מעשיך. וימים מקרא

אמן:

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרז תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
אינגריד ליה יולנדה בת אירנה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.